

EWIKCYJA (2) *sb f*

e prawdopodobnie jasne (tak w ewiktor).

sg A ewikcyją (1). ◇ (lat.) N evictio (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII (z Cn) – XVIII w.

praw. Zobowiązanie pozbywcy wobec nabywcy zapewnienia mu spokojnego posiadania i możliwości korzystania z rzeczy nabytej; występowanie w procesie w miejsce pozwanego; evictio Cn [evictio – zastąpienie BartBydg; Odiskanie, odiskowanie – evictio autem est eius rei quam adversarius legitimo iure adquisierat per iudicem recuperatio; warunek kontraktowy, zastąpienie kogo u prawa – evictio Cn] (2) :

ewikcyja o co (1): A ci wszyscy/ którzyby byli pozwani/ vigore constitutionis Séymu przeźłego Piotrkowskiégo o Ewikcią/ bądź to o summy/ bądź to o dobrá: tedy Roku mieć nie mogą piérwéy/ áż ná Séymie przyźłym Koronnym SarnStat 85.

ewikcyja w czym (1): IN criminalibus trudna iest evictio: á wżákóz tráfia lie: Są tego przykłády: Ale odiofum iest wípominác. SarnStat 1287.

Synonim: zastąpienie.

AK